

HỒI 691

Kỵ Hồ Nan Hạ

Khấu Trọng rót đầy một chung trà cho Từ Tử Lăng, vui vẻ nói: “Mời Lăng thiếu gia dùng trà, trời trở lạnh rồi, uống nhanh kẻo nguội!”

Từ Tử Lăng lấy làm lạ: “Vì sao đột nhiên trở nên khách khí như vậy?”

Hai người lúc hoàng hôn đã đi hết Thục đạo, bước vào đất Thục. Bằng thể lực của bọn họ mà cũng cảm thấy không chịu nổi, vào đến đất Thục vội tới trú nghỉ qua đêm ở một căn dịch trạm thô lậu, tắm rửa thay đổi y phục xong rồi xuống phòng ăn dùng cơm. Phòng ăn chỉ có bọn họ là khách nhân, tên tiểu nhị sau khi bung cơm rượu lên thì chẳng biết biến đi đâu mất, gió lạnh căm căm luồn vào kẽ hở nơi cửa sổ, do đó Khấu Trọng mới nói mấy câu khách khí trời trở lạnh.

Khấu Trọng ăn đến no kên bụng, cười đáp: “Ta chỉ là cảm kích đề nghị đi đường Thục đạo của người mà thôi, giúp ta vui vẻ chốc lát, tạm quên đi nỗi khổ chiến tranh, một mặt lại mượn người để học tính khiêm tốn, không vì thắng lợi mà kiêu căng, biến thành hạng người tự tôn tự đại. Ôi, không biết đạo lý không thể đạt được vật trân quý nhất có áp dụng đối với hoàng đế hay không, ta càng lúc càng chẳng muốn làm hoàng đế, cùng Lăng thiếu gia ung dung tự tại du sơn ngoạn thủy còn sung sướng hơn ngồi yên một chỗ trên long tọa hít thở mấy thứ hôi thối.”

Từ Tử Lăng than: “Biết như vậy thì khi xưa sao còn ráng làm. Người hiện giờ đã thành thế cười hổ, không sợ Ngọc Trí lên làm hoàng hậu của người khác hay sao?”

Khấu Trọng nặng nề đáp: “Ta chỉ sợ là Hán Trung đã rơi vào tay của Lý Uyên, sự tình càng lúc càng diễn tiến theo chiều hướng xấu.Ồ, có người đến!”

Trên đường cái quan, tiếng vó ngựa từ xa vắng lại gần, giờ tiết trời buốt giá, hầu như chẳng còn khách thương nào đi lại trên Thục đạo, tiếng vó ngựa vang lên làm hai người đều nghĩ kẻ này chính là vì bọn họ mà tới.

Từ Tử Lăng chú ý lắng nghe rồi nói: “Bảy đến tám kỵ sĩ, đuổi đến rất gấp gáp.”

Tiếng ngựa hí vang, bọn kỵ sĩ phóng đến kéo cương dẫn ngựa đến ngoài lữ quán.

Có người hạ giọng hô: “Các người ở bên ngoài canh phòng đi.”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Giọng rất quen, là ai đến vậy?”

Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn ra cửa lớn, cửa lớn bị người đến đẩy rắc một tiếng, gió lạnh ùa vào làm lay động mấy ngọn đèn thấp trong quán.

Khấu Trọng định thần nhìn kỹ, rồi vỗ trán cùng Từ Tử Lăng đứng dậy nghênh đón, cười nói: “Hèn gì nghe quen thật, thì ra là Lâm Lăng huynh!”

Lâm Lăng đóng cửa lại rồi thi lễ: “Lâm Lăng đại biểu cho lão đại Sa Minh của Ô Giang bang cung kính nghênh đón Thiếu soái và Từ gia.”

Từ Tử Lăng nhớ đến ngày đó ngồi trên thuyền của Lâm Lăng theo đường thủy rời khỏi Ba Thục dưới sự an bài của Hầu Hi Bạch, cũng trong chuyến này đã gặp được gia đình hai người Hàn Trạch Nam, lại còn gặp Lôi Cửu Chỉ, Công Lương Kỳ kẻ toàn gia bị Lại Triều Quý lừa gạt, gã cùng Khấu Trọng, Lôi Cửu Chỉ đã liên thủ đòi công đạo cho Công Lương Kỳ.

Trước mắt giờ gặp lại cố nhân, bao nhiêu chuyện quá khứ tưởng chừng như mới xảy ra ngày hôm qua, trong lòng cảm thấy rất hoan hỷ, cười nói: “Ai cũng là huynh đệ cả sao lại nói mấy lời khách sáo thế, ngồi xuống rồi nói đi.”

Lâm Lăng cười ha hả vui vẻ ngồi xuống, thấy Khấu Trọng đích thân rót cho hắn một chung trà, nói: “Tiểu đệ khi nãy là đại diện cho tề bang đương nhiên là phải cung kính không thể thiếu đi lễ nghi được. Có thể quên được hai vị chính là vinh hạnh và tự hào lớn nhất cả đời Lâm Lăng này.”

Khấu Trọng hạ ấm trà xuống, cười nhẹ: “Bọn ta cũng chỉ là người bình thường chứ chẳng phải là ba đầu sáu tay gì, đã là huynh đệ thì suốt đời cũng là huynh đệ, lại đây uống một chén nào!”

Ba người dùng trà thay rượu uống cạn chung cực kỳ thống khoái.

Khấu Trọng hỏi: “Sao Lâm huynh không gọi huynh đệ vào đây tránh gió?”

Lâm Lăng đáp: “Một chút khổ sở cũng không chịu nổi thì làm sao làm được việc lớn? Huống gì lời của ta tuyệt không thể lọt vào tai người thứ tư được.”

Từ Tử Lăng bèn hỏi: “Lâm huynh ước lượng thời gian đúng là vô cùng chuẩn xác, chẳng khác nào bọn ta có hẹn gặp từ trước vậy.”

Lâm Lăng nói: "Là Lôi đại ca thông báo cho bọn ta biết hai vị sẽ đến Ba Thục, bọn ta bèn ra sức lưu ý cẩn thận hai đường thủy và đường bộ vào Ba Thục, là do ta may mắn, chỉ đợi hai ngày đã gặp được hai vị đại gia."

Khấu Trọng tỏ vẻ bức bối không nhịn được nói: "Đã đến rồi còn mở miệng là đại gia, khép miệng lại là đại gia làm gì? Gã gọi là tiểu Từ, ta gọi là tiểu Khấu, huynh gọi là tiểu Lâm. Ha ha, tiểu Khấu có chút kỳ quái, chẳng khác nào như tiểu tặc, thôi thì gọi là tiểu Trọng hay A Trọng đi!"

Lâm Lăng lộ vẻ vô cùng hãnh diện, cảm động đáp: "Có thể trở thành bằng hữu với Từ huynh và Thiệu soái đúng là phúc khí của ta."

Từ Tử Lăng hỏi: "Thành Đô phát sinh ra chuyện gì? Sao lại phải chặn đường bọn ta ngay trước khi bọn ta đến Thành Đô vậy?"

Lâm Lăng đáp: "Tình thế hiện tại ở Ba Thục vô cùng khẩn trương, trước ngày ta lên đường một ngày, thủy sư của Tống Khuyết đã chiếm ưu thế áp đảo, grom không dính máu đã chiếm được quận Lô Xuyên, trục xuất toàn bộ người của Giải Huy, từ đó về sau bất kỳ ai muốn theo đường thủy rời khỏi đất Thục thì phải được sự chấp thuận của quân họ Tống mới được."

Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng nghe kể mà lạnh cả gáy, bản lĩnh dùng binh của Tống Khuyết đúng là thần không hay quỷ không biết, phải biết Lô Xuyên ở phía nam Thành Đô, là giao giới giữa Đại Giang và Miền Thủy, từ chốn này đưa quân ngược sông trong vòng hai ngày đã đến Thành Đô, siết chặt lấy yết hầu của Thành Đô. Lô Xuyên bị mất, Giải Huy bị ép đến mức không thể nào cự cự nổi. Hành động tuy giản đơn nhưng kỳ thực bên trọng lại bao hàm kế hoạch bố trí âm thầm trong nhiều năm, tấn công khiến địch không kịp trở tay, khiến cho nhân mã phía Giải Huy ở quận Lô Xuyên hoàn toàn không có cơ hội chống trả.

Khấu Trọng hỏi: "Giải Huy có phản ứng gì không?"

Lâm Lăng đáp: "Đương nhiên là điên tiết lên, tuyên bố là không đời nào khuất phục. Lập tức điều nhân thủ từ các nơi đến phòng vệ Thành Đô, sau khi cắt đứt đàm phán với tứ đại tộc đã hạ lệnh cho người của tứ tộc rời khỏi Thành Đô, nội chiến ở Ba Thục chực chờ diễn ra. Lôi đại ca cùng Hầu công tử sợ hấn đưa Đường quân vào, lại sợ các vị không biết rõ tình hình mà hấp tấp vào thành nên nhờ bọn ta tìm cách thông báo trước cho hai vị."

Từ Tử Lăng cảm thấy nhức cả đầu, không ngờ một lời của Khấu Trọng quả thật ứng nghiệm, chuyện ở Ba Thục chỉ có thể giải quyết bằng vũ lực, xem xem kẻ nào là mạnh nhất.

Khấu Trọng trầm giọng hỏi tiếp: “Giải Huy có ý đồ đoạt lại Lô Xuyên hay không?”

Lâm Lăng lộ vẻ khinh bỉ, hừ một tiếng: “Hắn bảo vệ Thành Đô còn không xong, sao mà dám vọng động cơ chứ? Chỉ có điều nếu quân Đường vào Thục thì tình thế sẽ không còn lạc quan thế này nữa. Thành Đô tuy nằm ở bình nguyên nhưng thành cao hào sâu cũng chẳng dễ công phá chút nào.”

Gã rõ ràng đứng bên phe Khấu Trọng, dùng thân phận người của Khấu Trọng mà đánh giá tình huống ở Ba Thục.

Khấu Trọng nói: “Trước khi vào Thục, bọn ta có nghe được tin tức nói là Lý Thế Dân kết minh với Thống Diệp Hộ của Tây Đột Quyết, do đó Thống Diệp Hộ cùng đồng đảng giúp Lý Thế Dân giữ Ba Thục, chuyện này có thật hay không?”

Lâm Lăng đáp: “Quả thực là có lời đồn như vậy nhưng chẳng có ai có thể xác định được thật giả thế nào. Chỉ có điều xung quanh Ba Thục đều là núi cao chập chùng, phía bắc có Tần Lĩnh, Ba Sơn, phía đông có Vu Sơn ngăn trở, phía tây có Tụ Sơn quanh năm tuyết phủ, phía nam có Vũ Lăng, Ô Mông Sơn cùng nhau chắn giữ, là một vùng đất bốn bề hiểm trở cách tuyệt với bên ngoài, chỉ có đường bộ Thục đạo và đường thủy Tam Hiệp thông ra ngoài, ngoại tộc ở phía tây dù có ý muốn nắm lấy Ba Thục cũng là hữu tâm vô lực mà thôi.”

Từ Tử Lăng hỏi: “Vậy có phải có rất nhiều người Tây Đột Quyết và Đảng Hạng ra vào Độc Tôn bảo hay không?”

Lâm Lăng đáp: “Gần đây trong Thành Đô có rất nhiều nhóm người Tây Vực, nhưng không biết quan hệ của bọn họ với Giải Huy là thế nào, bọn họ bao trọn Ngũ Môn khách sạn ở đường Ngũ Môn, tổng cộng có khoảng năm mươi người nam nữ.”

Sau đó hừ lạnh một tiếng: “Giải Huy không biết tự lượng sức mình, không ngờ lại dám mơ đến chuyện đổi đầu với Tống Khuyết, làm người ta bắn khoăn chẳng hiểu vì sao, lúc trước còn nói Lý Đường thanh thế càng ngày càng lớn mạnh, có một không hai, Tống phiệt chiếm giữ Lĩnh Nam, khó mà khống chế được. Chỉ có điều Thiếu Soái quân đánh một trận oanh liệt giúp bảo vệ Lạc Dương, tuy bại mà vẫn vinh dự, chẳng hề bị mất nửa phân đất nào. Tống Khuyết dẫn đại quân rời khỏi Lĩnh Nam ủng hộ Thiếu soái, Đỗ Phục Uy lại công khai tuyên bố đứng về phe của Thiếu soái, tình thế thiên hạ đã hoàn toàn đảo ngược, chẳng ai hiểu nổi Giải Huy vì sao lại còn theo đuôi Lý Uyên, kẻ đã ra tay giết Lý Mật, tru Kiến Đức như vậy.”

Khấu Trọng ngạc nhiên hỏi: “Tin tức truyền đi thật là nhanh, lão ca ngươi xem ra đã hiểu rõ mồn một tình hình của ta rồi.”

Lâm Lăng gật đầu: “Đúng là có chút kỳ quái! Lúc trước tình hình chiến tranh bên ngoài dù có quan hệ với Thục cũng phải qua một lúc khá lâu mới dần dần biết rõ được, nhưng lần này chiến tích thắng lợi vẻ vang chinh nam phạt bắc của Thiệu soái thì lại đến rất nóng hổi, liền miền bất tuyệt, đều là tin thực sự chứ không phải là lời đồn.”

Từ Tử Lăng thầm khen Thạch Chi Hiền nắm rất rõ tâm ý của Tống Khuyết, ông ta mượn truyền bá tin tức để gây ảnh hưởng đến bá tánh thiên hạ, xây dựng hình tượng nhân nghĩa vô địch của Khấu Trọng còn vượt qua cả Lý Thế Dân nữa, càng lộ ra những điều bất nhân bất nghĩa của Lý Uyên, chính là vận dụng cảnh giới tối cao của binh pháp “Không cần đánh cũng có thể khuất phục người” một cách vô cùng khéo léo, thủ đoạn của Tống Khuyết về mặt này đúng là xuất thần nhập hóa, khiến người chỉ biết than thở khen ngợi. Lý Thế Dân lúc trước còn là mặt trời chói lọi ai nấy đều muốn quy phục, sau khi Khấu Trọng quật khởi thì đã trở thành quá khứ rồi.

Lâm Lăng tiếp: “Nhất là chuyện Đỗ Phục Uy tuyên bố đưa quân Giang Hoài quy phục dưới trướng Thiệu soái đã làm cho Giải Huy luống cuống đứng không vững, Hầu vương Phụng Chấn của Khương tộc, Mỹ Cơ Ti Na của Dao tộc, Ung vương Giác La Phong của Miêu tộc, Lang vương Xuyên Mưu Tầm của Di tộc cũng đã liên hợp với nhau ủng hộ Tống Khuyết, làm quan hệ với Giải Huy vô cùng căng thẳng, đến lúc Tống Khuyết chiếm được Lô Xuyên, Giải Huy không để ý gì tới sự phản đối của con trai, một mực theo ý mình đuổi người của tứ tộc ra khỏi Thành Đô, lại còn kêu gọi người Thành Đô ủng hộ hắn, đương nhiên là ai nấy cũng đều lãnh đạm cả. Nghe nói rất đông người bên dưới hắn không đồng ý với chủ trương của hắn, cho rằng Ba Thục ít nhất cũng nên duy trì thái độ trung lập.”

Khấu Trọng thắc mắc: “Hắn có bản lĩnh gì chứ?”

Lâm Lăng lộ vẻ khinh thị: “Hắn có bản lĩnh gì để mà chống lại Tống Khuyết cơ chứ? Lúc này ở Thành Đô, Độc Tôn bảo của hắn người ngựa tổng cộng không quá một vạn, quân Tống gia chỉ cần đẩy nhẹ một cái thì đám ô hợp đó đã ngã ngựa rồi. Nghe đồn Giải Huy cử người đến Trường An cầu viện, nhưng nước xa khó cứu được lửa gần, Lý Đường vừa lấy được Lạc Dương, gốc rễ chưa ổn, lại còn phải đối phó với Lưu Hắc Thát khởi binh phục cừu cho Đâu Kiến Đức, tự lo cho mình còn chưa xong. Giải Huy chọn con đường trung thành với Lý Uyên thì rõ ràng là tự tìm đường chết mà thôi.”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Lão ca ngươi đúng là có tầm nhìn, tình hình thế nào đều đã nhìn thấu suốt hết cả.”

Lâm Lăng không ngờ lại đáp: “Tin tức đó từ Trường An truyền tới, hỏi xem có ai mà không tin được chứ.”

Khấu Trọng vỗ bàn: “Nhạc trượng tương lai của ta đúng là lợi hại thực”.

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý, chỉ có gã mới hiểu được lời khen tưởng chừng như vô duyên vô cớ của Khấu Trọng, Lâm Lăng nghe vậy mặt cứ nghếch ra chẳng hiểu gì.

Khấu Trọng cũng chẳng giải thích cho Lâm Lăng, chỉ hỏi: “Tình hình Thành Đô hiện thời như thế nào?”

Lâm Lăng đáp: “Giải Huy khổng chế Thành Đô nghiêm ngặt, cửa thành đóng chặt, ai đáng nghi đều không được cho vào thành, ban hành lệnh giới nghiêm từ giờ tý đến lúc trời sáng. Lôi đại ca, Hầu công tử và Diệp công tử được bọn ta an bài ở tạm nhà cũ của Công Lương Ký tại Thành Đô, ta phải đến báo trước cho các huynh là ta có biện pháp đưa hai người tiến vào trong thành.”

Khấu Trọng cười ha hả: “Đa tạ hảo ý của Lâm huynh, chỉ có điều hai huynh đệ ta lại muốn vào thành một cách đường đường chính chính, càng âm ỉ vang dội thì càng tốt.”

Lâm Lăng biến sắc: “Nhưng bọn Giải Huy người đông thế mạnh, ta chỉ sợ các huynh bị thiệt thòi mà thôi.”

Khấu Trọng liếc sang thấy Từ Tử Lăng cũng không phản đối thì lòng can đảm lập tức gia tăng, hạ giọng nói: “Bọn ta có chuyện gì mà chưa thấy qua chứ, chỉ cần có thời gian chuẩn bị đầy đủ, ta có thể tin chắc chỉ cần vẫy tay một cái là có thể đè bẹp lòng tin và ý chí chiến đấu của Giải Huy.”

Lâm Lăng chau mày: “Thời gian chuẩn bị thế nào?”

Khấu Trọng hoan hỷ đáp: “Mặt này cho lão ca người phụ trách, chỉ cần động khẩu chứ không động thủ, đem tin tức bọn ta phải tới Thành Đô đàm phán mặt đối mặt với Giải Huy lan truyền ra ngoài, càng nhiều người biết thì càng tốt. Bọn ta ở chỗ này nghỉ ngơi hai ngày rồi mới khởi hành, hy vọng lúc đến Thành Đô thì chẳng có ai trong thành là không biết đến chuyện này.”

Từ Tử Lăng thung dung tiếp: “Vậy sao Khấu Thiếu soái người không đích thân múa bút viết một phong thư cho người gửi tới Giải Huy, nói người ngày đó giờ đó sẽ đến thăm để trực tiếp bàn tính hữu hảo với hấn, như vậy chẳng phải là nắm vững tình hình trong lòng bàn tay hay sao?”

Lâm Lăng cũng xen vào: "Ta chỉ cần đưa chuyện dâng bái thiếp truyền ra ngoài thì sẽ tin đồn sẽ có cơ sở hơn hẳn."

Khấu Trọng vò đầu: "Nhưng Bạch lão phu tử vẫn chưa chỉ cho ta bí quyết để viết thư."

Từ Tử Lăng không nhịn được phá lên cười: "Cao thủ văn chương múa bút như thần như Hầu công tử mà không biết dùng, người còn đáng gọi là Thiếu soái cái quái gì chứ, đó gọi là thuật dùng người, hơn nữa ở Ba Thục chẳng có ai biết được nét chữ của người, có thể thỉnh Hi Bạch làm giúp chuyện này."

Khấu Trọng cười lớn: "Ta đúng là hồ đồ thật, cứ quyết định vậy đi. Giải Huy à, đây chính là cơ hội cuối cùng của người, nếu còn không biết giữ chắc lấy về sau có hối cũng đã muộn."

oOo

Hai ngày sau khi gặp Lâm Lăng ở dịch trạm, Khấu Trọng cùng Từ Tử Lăng lên đường đi về phía Thành Đô, để tránh bị người dòm ngó, hai gã không theo quan đạo mà chọn con đường vượt núi băng rừng. Đến lúc thấy được Thành Đô phía trước thì trời vẫn còn lơ mờ tối, cửa thành đóng chặt.

Hai gã ẩn mình trong một khu rừng rậm cách phía đông Thành Đô năm dặm, đây cũng là địa điểm ước hẹn với Lâm Lăng vào một khắc sau khi thành mở cửa. Bọn gã ngồi xếp bằng ở bìa rừng, cảm nhận không khí buổi sáng tĩnh lặng se se lạnh, im lặng ngấm sắc trời từ tối chuyển sáng.

Khấu Trọng dường như không muốn khuấy động bầu không khí tĩnh lặng trang nghiêm, nhẹ giọng nói: "Chuyện ta sợ nhất bây giờ là Giải Huy sợ quá hóa liều dẫn quân Đường vào Thục, như vậy thì chỉ còn nước dùng vũ lực để giải quyết vấn đề mà thôi."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Ta thấy Giải Huy không đến nỗi ngu ngốc như vậy đâu. Bình Tống Khuyết đang trấn giữ Lô Xuyên uy hiếp hẳn, chỉ cần quân Đường vào Thục, ông ta lập tức có thể ào ạt đưa quân thế như chẻ tre công kích Thành Đô, lại có có tứ đại tộc ủng hộ, Giải Huy nhất định sẽ không thể nào chống nổi. Thành Đô nếu đã lọt vào tay Tống Khuyết, quân Đường vào Thục nhất định sẽ rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan."

Khấu Trọng chau mày: "Quân Đường tử thủ Hán Trung như thế nào rồi?"

Từ Tử Lăng lạnh lùng đáp: “Không có Lý Thế Dân, Hán Trung có gì đáng sợ chứ?”

Khấu Trọng trầm ngâm: “Ba Thục có thể nói là hậu phương lớn của Quan Trung, nếu lọt vào tay của ta, thì coi như là mở toang cửa lớn để quân ta ung dung tấn công vào phía nam của Trường An. Lý Uyên là con nhà tướng nhất định hiểu rõ Hán Trung quan trọng chẳng kém gì Tương Dương. Tuy không có Lý Thế Dân ở đó chủ trì đại cục nhưng tòa thành này cũng chẳng dễ đánh bại đâu.”

Từ Tử Lăng đáp: “Người chỉ suy bụng ta bụng người nên mới nghĩ là Lý Uyên nhất định phải giữ chặt lấy Hán Trung. Thực ra Lý Uyên vốn chẳng sợ người dẫn quân tấn công Trường An mà còn hoan nghênh người tự đâm đầu vào rọ nữa. Nhân lúc người tấn công Trường An thương vong nặng nề, thì quân Đường từ các thành khác trong Quan Trung đồng loạt xuất phát, trong tình huống bình thường thì Thiệu Soái quân sẽ bị tiêu diệt sạch không còn một mống. Nếu ta là Lý Uyên, ta tuyệt không rảnh hơi điều quân từ Trường An đi lo cho Hán Trung là một nơi có quy mô và lực lượng phòng ngự thua xa Trường An như vậy.”

Dừng lại một chút rồi gã tiếp: “Lý Uyên là người có tài tướng soái, phải có cái nhìn tổng quát toàn cục, trước tiên dùng toàn lực bình định phương bắc, tiêu diệt dư đảng Hà Bắc của Lưu đại ca, đợi gió tuyết qua rồi thì đưa binh nam hạ đánh vào Bành Lương thành và lão gia, đó chính là sách lược hợp lý nhất. Ai mà nghĩ tới người lại lấy được Dương Công Bảo Khố chứ, hà!”

Khấu Trọng an ủi: “Phi Huyền tuyệt không phải là loại người như vậy, ta hoàn toàn tin tưởng vào nàng ta.”

Tiếng gió phần phật từ xa truyền tới, người đến đúng là Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch, Âm Hiến Hạc và Lâm Lăng, lúc này trời đã sáng rõ, cửa thành mở rộng, bốn người họ rời thành đón tiếp. Khấu Trọng, Từ Tử Lăng vội đứng dậy chào hỏi.

Lôi Cửu Chỉ vào rừng rồi thì vỗ đầu nói: “Các người nếu không muốn theo cửa thành đi thẳng tới Thục Vương phủ, thì hay nhất là để bọn ta nghĩ cách đưa các người bí mật tiến vào thành.”

Khấu Trọng lấy làm lạ hỏi: “Giải Huy đã rời Độc Tôn bảo tiến vào Thục Vương phủ rồi sao?”

Hầu Hi Bạch than: “Giải Huy sau khi nhận được thư lập tức đưa đàn bà trẻ em và đại bộ phận binh lực lùi vào Thục Vương phủ bên trong thành, Độc Tôn bảo hiện giờ chỉ còn khoảng mười người ở lại, qua hành động này có thể nhìn ra Giải Huy đã quyết tâm đánh một

trận rồi. Người trong Thành Đô chẳng ai hiểu vì sao Giải Huy lại quyết tâm như vậy, đánh cược tất cả để trung thành với Lý Uyên."

Lâm Lăng tiếp: "Bọn ta sau khi giao thư ở cửa đông xong thì tập trung lưu ý động tĩnh của Giải Huy, phát giác hắn lập tức tăng cường lực lượng phòng thủ trong thành, rồi còn điều thêm nhân thủ ở mấy vùng phụ cận, ta e hắn đã hiểu lầm Khấu huynh đã hạ chiến thư với hắn."

Hầu Hi Bạch cười khở: "Ta viết giùm lá thư của Thiệu soái hết sức cẩn thận cân nhắc, rất coi trọng hắn, hắn không lý nào không nhìn ra ý cầu hòa của bọn ta chứ."

Lôi Cửu Chỉ hắng giọng: "Giải Huy quá ngu đần, cho dù người trong thư viết phụng vẽ rỗng gì đi nữa thì gã cũng chẳng nhìn ra được đâu."

Từ Tử Lăng hỏi: "Quân Tổng gia ở Lô Châu có động tĩnh gì không?"

Lâm Lăng đáp: "Tổng gia quân ở Lô Xuyên do Tổng Pháp Lượng, một đại tướng nổi danh mới quật khởi của Tổng gia chỉ huy, không ngưng quy tụ binh lực vật lực, mở rộng ra bốn phía thành trì, biểu lộ rõ ràng ý định muốn tiến về phía bắc công hãm Thành Đô. Bọn ta truyền tin Thiệu soái đưa thiệp đến bái phỏng Giải Huy ra bên ngoài, tứ đại tộc nghe được lập tức kết thành liên minh, tuyên bố hoan nghênh Thiệu soái vào Thục, làm tình thế bên trong Thành Đô càng thêm khẩn trương hơn."

Khấu Trọng chau mày: "Tứ tộc vẫn còn chỗ đứng trong thành hay sao?"

Lâm Lăng đáp: "Thành Đô trước giờ đều là nơi các tộc dân cùng chung sống, thế lực của tứ tộc trong thành đã bắt rễ rất sâu, tên Giải Huy nói nhỏ là nhỏ được hay sao. Bây giờ trong thành hơn mười mấy phường nghề đều do tứ tộc khống chế trong tay, việc Thiệu soái nói sẽ đến Thành Đô làm Giải Huy tạm hoãn ý định khai chiến với tứ tộc."

Lôi Cửu Chỉ tiếp: "Theo ý của ta, bọn ta tốt nhất là theo cửa nam vào thành, trước tiên hãy bàn bạc với thủ lĩnh của tứ tộc, rồi sau đó nghĩ cách cùng với Giải Huy ngồi xuống bàn cách giải quyết sự tình."

Khấu Trọng mỉm cười đầy vẻ tự tin, lắc đầu nói: "Làm vậy thì càng thúc đẩy nội chiến thêm nữa, ta vẫn giữ ý theo cửa đông vào thành, Giải Huy nếu muốn động chân động tay thì ta sẽ dạy cho hắn biết thế nào là lẽ độ."

Từ Tử Lăng chau mày: "Người chẳng phải là chuẩn bị đại khai sát giới sao! Một khi đã đổ máu thì tình hình sẽ không thể nào vẫn hồi được nữa."

Khấu Trọng bình tĩnh đáp: "Lãng thiếu gia an tâm! Bọn ta đến đây là để cầu hòa chứ không phải cầu chiến. Nói cho cùng, có tứ đại tộc quờm quờm chung quanh, Giải Huy sẽ không dám điều động nhân mã toàn thành bao vây tấn công bọn ta đâu, huống gì nội bộ của hắn bất ổn, giảo lẫm cũng chỉ phái vài tên thủ hạ tâm phúc ra động thủ mà thôi, bọn ta tiến có thể tấn công, lùi thì có thể thoát được. Không phải là ta khoa trương, bằng vào công lực hiện tại của huynh đệ bọn ta, Giải Huy còn chưa có tư cách lưu giữ bọn ta đâu."

Âm Hiến Hạc này giờ lặng thinh giờ mới mở miệng: "Còn có Âm Hiến Hạc ta nữa."

Khấu Trọng cười nói: "Hy vọng không cần đến Âm huynh giúp đỡ, các người hãy lùi về thành đứng ngoài quan sát trước đã, nửa canh giờ nữa ta và Lãng thiếu gia khoa khoa trương theo cửa đông vào thành, xem xem Giải Huy có phải là kẻ biết điều hay không."

- o O o -